

dolů a obklopili ony maličky a ti byli obklopeni ohněm; a andělé jim sloužili.“ (3. Nefi 17:23–24.)

Jak mohou naše děti zažít stejná požeňání v této době? Starší M. Russell Ballard řekl: „Těm z nás, kterým byly svěřeny drahocenné děti, bylo nepochybně uděleno posvátné a vznešené správcovství, neboť my jsme těmi, které Bůh pověřil, aby dnešní děti obklopili láskou a plamenem víry a porozuměním tomu, kdo jsou.“ („Behold Your Little Ones,“ *Tambuli*, Oct. 1994, 40.)

Bratři a sestry, my jsme těmi anděly, které Nebeský Otec poslal, aby žehnali dětem dnes, a my jim můžeme pomoci, aby jednoho dne spatřili Spasitelovu tvář, když budeme učit zásadám evangelia a naplňovat domov radostí díky tomu, že podle nich budeme žít. Společně Ho můžeme poznávat lépe. Můžeme pocítovat Jeho lásku a požeňání. A skrze Něj se můžeme vrátit do Otcovy přítomnosti. To činíme, když ochotně, poslušně, věrně a horlivě následujeme Jeho učení.

„Vpravdě, tak praví Pán: Stane se, že každá duše, jež zanechá hříchů svých a půjde ke mně a bude zvyvatí jméno mé a bude poslouchati hlas můj a zachovávatí příkázání má, uvidí tvář mou a bude věděti, že já jsem.“ (NaS 93:1.)

Bratři a sestry, já vím, že Bůh žije. Ježíš Kristus je Jeho Syn, náš Spasitel a Vykupitel. Vyzývá nás, abychom k Němu přišli, a prikazuje nám, abychom přivedli své děti, abychom mohli společně spatřit Jeho tvář a věčně žít s Ním a s naším Otcem v nebi. Modlím se, abychom my všichni pracovali na získání tohoto velkého požeňání, ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

Starší Quentin L. Cook
Kvorum Dvanácti apoštolů

Následujeme Ježíše Krista

*Radujeme [se] ze všeho, co pro nás Spasitel udělal.
Umožňuje každému z nás získat spasení a oslavení.*

Je to velká zodpovědnost promlouvat o velikonoční neděli k Svatým posledních dnů, kteří jsou po celém světě a milují našeho Pána a Spasitele, Ježíše Krista. Dnes dopoledne oslavujeme Jeho vítězství nad smrtí. Vážíme si svého poznání a pocítujeme upřímnou vděčnost za Spasitelovu dobrovolnou smírnou obět za nás. Jeho podvolení se vůli Otcově přineslo božské vítězství nad smrtí a je vrcholnou událostí v historii lidstva. Vážím si této příležitosti hovořit o následování Spasitele.

Poslední dva dny Spasitelovy služby ve smrtelnosti předcházející Jeho Ukřižování mají hluboký význam – mnohdy přesahující naše chápání.

Mnohé z toho, co je pro naše věčné určení zásadní, se přihodilo ve čtvrtek, a pak v pátek – v den, kdy byl Kristus ukřižován. Poslední večere – večere o přesnicích – „tradiční připomínka vysvobození Izraele ze zajetí“ se konala o čtvrté večeru.¹ Při Poslední večeri byly představeny obřady a nauky velkého významu. Zmíním se pouze o třech z nich. Zaprvé – Spasitel ustanovil obřad svátosti. Vzal chléb, nalámal ho, požeňal a podal svým učedníkům řka: „To jest tělo mé, kteréž se za vás dává. To čňte na mou památku.“² Tímto způsobem zavedl svátost. Zadruhé – Spasitel kladl ohromující důraz na nauky, jež učí lásce coby přední zásadě. Učil: „Po tomť poznají všickni, že jste moji učedníci, budete-li míti lásku jedni k druhým.“³ Zatřetí – Kristovou přimluvou neboli příkazem byl „Duch Svatý slíben apoštolům“ coby další utěšitel.⁴

Následně Spasitel vykonal Usmíření. Vzal na sebe „břímě hříchů lidstva“ a „hrůzy, které na Něj Satan ... dokázal uvalit“.⁵ V této době podstoupil podvodně zosnovaná přelíčení a vytrpěl hrůznou a tragickou událost, jež vedly k Jeho Ukřižování. Vše nakonec

vyvrcholilo Kristovým vítězoslavným Vzkříšením o velikonoční neděli. Kristus naplnil své posvátné poslání Spasitele a Vykupitele. Budeme vzkříšeni z mrtvých a náš duch bude opět spojen s tělem. V závislosti na své osobní způsobilosti můžeme díky Spasitelově milosti získat onu úžasnou příležitost vrátit se do přítomnosti Boha.⁶

Když Prorok Joseph Smith hovořil o těchto velikonočních událostech, řekl: „Základními zásadami našeho náboženství jsou svědectví apoštolů a proroků ohledně Ježíše Krista, že On zemřel, byl pohřben a opět vstal třetího dne a vystoupil na nebesa; a vše ostatní, co se týká našeho náboženství, jsou pouhé přídavky.“⁷

I přesto, že se radujeme z božského významu události v Getsemanech a na Kalvárii, naše pozornost se vždy soustředí na vzkříšeného Pána. Frederic Farrar – anglický teolog a věřící – svědčil, že raná generace věřících v prvotní křesťanské Církvi oslavovala Spasitele jako „vzkříšeného, věčného, oslaveného Krista“, a „pohlížela na Něj nikoli jako by byl na kříži, nýbrž jako by byl na trůnu“.⁸

President Gordon B. Hinckley učil, že naším poselstvím světu je to, že On žije! Symbol Krista u Svatých posledních dnů nalezneme ve smysluplném vyjadřování své víry a ve způsobu, jak žijeme podle Jeho evangelia.⁹

Když přemítáme o tom, co dnes

znamená být křesťanem, přemýšlejme o tom, co od nás bude vyžadovat cesta učednictví. Navrhujme, abychom se zamysleli nad Spasitelovými skutky během Jeho posledních dvou dnů ve smrtelnosti a abychom se jimi náležitě řídili.

Nejprve se zamyslete nad tím, jak Spasitel ustanovil svátost. Věděl, co Ho čeká. Jeho posvátné, smírné poslání, které začalo v předsmrtelné existenci Válkou v nebi, se mělo onoho večera a druhého dne začít naplňovat. I přesto, že Ho bezprostředně čekaly výsledky od Jeho protivníků, nenacházíme se bemenší zmínku o tom, že by se Spasitel chystal proti nepravdivým obviněním jakkoli bránit. Místo toho představil svým učedníkům posvátný obřad svátosti. Když o této posvátné události přemýšlím, hluboce se mě to dotýká. Shromáždění svátosti je nejposvátnější a nejsvatější shromáždění v Církvi. Po svém Vzkříšení zavedl Spasitel svátost i mezi Nefity.¹⁰ Máme-li být Jeho učedníky a oddanými členy Jeho Církve, musíme na svátost pamatovat a přistupovat k ní s úctou. Svátost umožňuje každému z nás, abychom se zlomeným srdcem a zkroutěným duchem vyjádřili vůli následovat Spasitele, činit pokání a stát se Svatým skrze Kristovo Usmíření.¹¹ Svátost nám umožňuje, abychom přitom, když obnovujeme smlouvu křtu, dosvědčili Bohu, že budeme mít na paměti Jeho Syna a že budeme dodržovat Jeho

přikázání.¹² To prohlubuje naši lásku k Otci i k Synovi a naši vděčnost za Něj.

Spasitel rovněž kladl důraz na lásku a jednotu a prohlásil, že budeme známi jako Jeho učedníci, budeme-li mít lásku jedni k druhým. Ve světle Usmíření, jež má věčné důsledky a jež se Spasitel chystal vykonat, je nutné, abychom byli takového přikázání poslušni. Lásku k Bohu projevujeme tím, že dodržujeme Jeho přikázání a že sloužíme Jeho dětem. Usmíření sice nerozumíme v plné míře, ale můžeme se v životě snažit mít více lásky a být laskavější, bez ohledu na protivenství, kterým čelíme.

Spasitelovo přikázání učedníkům – aby měli lásku jedni k druhým – a onen pozoruhodný a působivý způsob, jímž této zásadě učil při Poslední večeri, je jedním z nejpronikavějších a nejkrásnějších příběhů posledních dnů Jeho smrtelného života.

Nebyla to pouhá lekce o morálce. Zde je Syn Boží, jenž prosí své apoštoly i všechny ostatní učedníky, kteří přijdou po nich, aby na toto nejdůležitější učení pamatovali, a aby se jím řídili. To, jak se k sobě chováme a jak spolu mluvíme, vyjadřuje míru naší ochoty následovat Ježíše Krista.

Poselství, jímž na této konferenci nasloucháme, se dotýká našeho srdce, a my činíme rozhodnutí a závazek, že budeme lepší. Nicméně v pondělí ráno se vrátíme do práce, do školy, do oblasti, kde žijeme, a do světa, jenž se v mnoha případech zmítá v nepokojích. Mnozí v tomto světě mají strach a vzájemně se na sebe hněvají. I když těmto pocitům rozumíme, je třeba, abychom byli ve svém projevu slušní a ve vztahu k druhým ohleduplní. To platí obzvláště v případech, kdy máme odlišný názor. Spasitel učil, že máme mít rádi dokonce i své nepřátele.¹³

Velká většina našich členů se touto radou řídí. Přesto jsou však někteří, již mají pocit, že dávat najevo svůj hněv či hluboce zakořeněné názory je důležitější než chovat se tak, jak svým životem ukazoval a jak učil Ježíš Kristus. Vyzývám každého z nás jednotlivě, abychom si uvědomili, že to, jak vyjadřujeme svůj nesouhlas, jasně určuje to, jací jsme a zda opravdu následujeme Spasitele. Není špatné mít odlišný názor, ale je špatné být nepřijemný. Násilí a vandalismus nejsou tou správnou reakcí na naše neshody. Projevujeme-li lásku a úctu i za ne takovými, jako je Kristus.

Spasitelovo zaslíbení Dvanácti, že jim zanechá Ducha Svatého, má zásadní význam pro pochopení základní úlohy Ducha Svatého – třetího člena Božstva. Duch Svatý je duchovní

bytosť, Utěšitelem, jenž vydává svědectví o Otci a Synu, zjevuje pravdu všech věcí, a posvěcuje ty, kteří činí pokání a jsou pokřtěni. Mluví se o Něm také jako o Svatém Duchu zaslíbení, a jako takový potvrzuje Bohu, že naše spravedlivé skutky, obřady a smlouvy jsou přijatelné.¹⁴ Ti, kdo jsou zpečetěni Svatým Duchem zaslíbení, obdrží vše, co má Otec.¹⁵

Žijeme v rušném a svárlivém světě, v němž je možné sledovat nebo poslouchat informace, hudbu či dokonce naprosté nesmysly prakticky 24 hodin denně. Chceme-li pociťovat inspiraci Ducha Svatého, musíme si udělat čas a zpomalit, přemítat, modlit se a žít tak, abychom byli hodni přijímat Jeho nabádání a řídit se jimi. Budeme-li dbát na Jeho varování, vyhne se závažným chybám. Naši

výsadou jako členů Církve je přijímat světlo a poznání od Boha tak dlouho, až přijde dokonalý den.¹⁶

Usmířující utrpení, jež Spasitel prožil v Getsemanech a na kříži, je pro nás velkým příkladem. Čelil duševním, fyzickým a duchovním strastem, které přesahují naše chápání. V zahradě se modlil k Otci těmito slovy: „Otče můj, jest-li možné, nechť odejde ode mne kalich tento. A však ne jakž já chci, ale jakž ty.“¹⁷ Jako Jeho učedníci se ocitneme v situacích, kdy budeme zkoušeni, nespravedlivě pronásledováni a zesměšňováni, kdy budeme čelit zdánlivě nesnesitelným časným i duchovním bouřím a kdy budeme pít hořký kalich a budeme se modlit, aby od nás odešel. Nikdo není od bouří života osvobozen.

Připravujeme se na Druhý příchod Spasitele. Písma hovoří jasně – nikdo neví, kdy k tomu dojde. Písma nám však také říkají, že mezi hořké kalichy, jež v posledních dnech zakusíme, budou patřit „země třesení po místech“¹⁸ a „[vlny mořské zvedající] se nad meze své“.¹⁹

Zničující zemětřesení a vlny tsunami nedávno udeřily na několika místech, včetně Chile, Haiti a ostrovů Pacifiku. Před několika týdny jsem se spolu s předsedajícím biskupem H. Davidem Burtonem a se starším Tadem R. Callisterem setkal se Svatými, kteří přišli o členy rodiny následkem tsunami, jež loni v září postihla východní pobřeží Samoy. Kaple byla zaplněná, a bylo to dojemné shromáždění. Ujistili jsme tyto úctyhodné členy o tom, že díky Usmíření Ježíše Krista budou moci být znovu sjednoceni se svými drahými, které ztratili.

President kůlu, Sonny Purcell, jel zrovna autem, když v dáli na moři uviděl, jak se blíží obrovská vlna. Zatroubil a zastavil u dětí, které šly

zrovna po silnici do školy, a varoval je, aby co nejrychleji běžely na nějaké vyvýšené místo do bezpečí. Děti jeho pokynu uposlechly. Pak zoufale pokračoval dál, vzal svou čtyřletou dcerku, posadil ji do auta a poté se pokusil dojet i pro svou matku. Než se k ní však dostal, vlna pohltila jeho auto a vlekla ho přes 90 metrů, až se zaklínilo v koruně stromu. Rychle posadil svou dceru na střechu auta, zajistil ji, a plaval zachránit svou matku, která se držela větve jiného stromu nedaleko jejich domu. S velkou námahou s ní doplaval až k autu do bezpečí. Mnozí však takové štěstí neměli. Neměli čas na to, aby utekli na vyvýšené místo do bezpečí. Mnozí přišli o život, zejména mladí a starší lidé.

Řekli jsme samojským rodinám, že členové po celém světě jim vyjadřují lásku a projevují zájem, modlí se za ně a přispívají do fondu postních obětí a humanitární pomoci ve prospěch členů i jejich sousedů-nečlenů. Totéž platí pro členy a jejich sousedy v Chile a na Haiti. Děláme to, protože následujeme Ježíše Krista.

Při našem setkání s rodinami v Samoi bylo nadmíru zřejmé, jak je i v duchovní oblasti důležité dostat se na vyvýšené místo, vést lepší život a držet se spásných obřadů. Spasitelův příklad a život nás učí tomu, abychom se duchovně vyhýbali oné spodní cestě,

na níž převládají věci tohoto světa. Když jsem si po našem setkání třásl rukou se členy, jedna sestra mi řekla, že její rodina ještě nebyla v chrámu, a nyní přišli o dceru. Se slzami v očích řekla, že jejich cílem je nyní připravit se na přijetí posvátných obřadů chrámu, aby mohli být spolu navždy.

Když jsem přemítal o tom, co mi řekla tato sestra, a o dnešní situaci ve světě, pocítil jsem naléhání vyzvat každého z nás, aby usiloval o vyvýšené místo – útočiště a věčnou ochranu chrámu.

O velikonoční neděli 3. dubna 1836, týden po zasvěcení chrámu v Kirtlandu, Kvorum Dvanácti přisluhovalo při roznášení svátosti večere Páně členům. Po skončení shromáždění, po vážné a tiché modlitbě, se Proroku Josephovi a Oliveru Cowderymu ve slávě zjevil Spasitel a prostřednictvím Mojžíše, Eliase a Eliáše znovuzřídil další klíče kněžství, včetně posvátné pečeticí moci, jež sjednocuje rodiny na věčnost.²⁰

Dnes, o tomto velikonočním dopoledni, se radujeme ze všeho, co pro nás Spasitel udělal. Umožňuje každému z nás získat spasení a oslavení. Ale podobně jako ony samojské děti musíme i my běžet co nejrychleji na vyvýšené místo, jež určil pro naše bezpečí a pokoj.

To činíme například tím, že se

držíme učení našeho žijícího proroka, presidenta Thomase S. Monsona. On je vynikajícím příkladem člověka, jenž následuje Spasitele.

O tomto nádherném velikonočním dopoledni mi v mysli znějí drahocenná slova od Elizy R. Snowové – věrné služebnice Znovuzřízení:

*Jak velký, jak slavný, jak úplný je velký plán vykoupení, kde se spravedlivost, láska a milosrdenství setkávají v božském souladu!*²¹

Vydávám apoštolské svědectví o tom, že Ježíš Kristus žije a že je Spasitelem a Vykupitelem světa. Připravil pro nás cestu ke skutečnému štěstí. O tomto svědčím ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. James E. Talmage, *Jesus the Christ*, 3rd ed. (1916), 594.
2. Lukáš 22:19.
3. Viz Jan 13:34–35.
4. James E. Talmage, *Jesus the Christ*, 603; viz také Jan 14:16–17.
5. James E. Talmage, *Jesus the Christ*, 613.
6. Viz 2. Nefi 9:6–24.
7. *Učení presidentů Cirkve: Joseph Smith* (2009), 49; viz také *Nauka a smlouvy* 20:22–25.
8. Frederic W. Farrar, *The Life of Lives—Further Studies in the Life of Christ* (1900), 209.
9. Viz Gordon B. Hinckley, „This Glorious Easter Morn“, *Ensign*, May 1996, 65–67; „Symbol naší víry“, *Liabona*, duben 2005, 3–6.
10. Viz 3. Nefi 18:1–11.
11. Viz Mosiáš 3:19.
12. Viz Mosiáš 18:8–10; *Nauka a smlouvy* 20:37, 77–79.
13. Viz Matouš 5:44.
14. Viz *Nauka a smlouvy* 132:7.
15. Viz Římanům 8:16–17; *Efezským* 1:13–14; *Nauka a smlouvy* 76:51–60.
16. Viz *Nauka a smlouvy* 50:24.
17. *Matouš* 26:39.
18. *Matouš* 24:7; *Joseph Smith–Matouš* 1:29.
19. *Nauka a smlouvy* 88:90.
20. Viz *Nauka a smlouvy* 110.
21. „How Great the Wisdom and the Love“, *Hymns*, č. 195.